

Vérünkre tetovált

Érezni kezd a táj és egyre lángol,
de micsoda világ készül itt lenn?!
Mégfogalmazódik végleges arcunk
----- a születő tűzben.

Az első fénysugártól -----
a bezúzott szóig élünk és halunk.
Üvegszilánk metszi szét nyelvünket,
és hallgatni lassan megtanulunk.

Mert a csönd összevérezi létünk
hajszálgököreit és temet.
Élő húsunkat tépi föl naponta
----- a végső rettenet.

Az utolsó szalmaszámban
már csak az ember hisz.
Hogy megkapaszkodnának
bogarakban a rögök és a lélek is.

A földig kifosztott ég alatt
----- sem csillag, sem Isten.
Éjszakáink kopott priccsei
túl kemények, túl töröttek már itten.

Ebben az európai szabadságban
ágyunk, lélegzetünk is alig.
Élünk, tengődünk gyönyörűen;
és sírunk rémséges múltakig.

A történelem megcsúfolt
terhei roppannak beléd: ó, jaj!
Keserveid egybegyűlt súlya alatt
----- meg ne szólalj!

Csönndhöz szűkült gyomrunkig
zárt, néma kőhalom savüledéke az út.
Éhünkre, korgó reményeinkre
csak az összesöpört morzsa jut.

Nélkülözések, romló évszakok
visszhangzó, keserű hullámaiban égünk.
A szomorúság örvényei alatt
kilátszik meztelenségünk.

Sorsunkat, szégyenünket
a végtelen mögül ezernyi csillag nézi.
Villognak ránk a magasból
a megriadt kések pengéi.

Fémek lapulnak sebeinkhez.
Itt jobban fáj a zászló, a vágy.
Szülőföldünk ez a megalázott égbolt.
Vérünkre tetovált Magyarország.

Bogner Mária